

A hagyomány, a Szentírás és a Gyülekezet

4. rész: Hagyomány és hitehagyás – David Bolton

Ez az írás a Hagyomány, Szentírás és a Gyülekezet című sorozat 4. része.

Tradition, Scripture and the Church – Pt. 4: “Tradition and Apostasy”

by David Bolton

Ebben és a következő – a sorozatot lezáró - részben szemügyre vesszük a hagyomány helyét és erejét a Gyülekezetben, ami két nagy fontosságú alapelvhez kapcsolódik, amelyek meg fogják határozni a Gyülekezet állapotát a korszak végén. Vizsgálódásunkat először, a *hitehagyás*, majd azt követően a *helyreállítás* alapelvének szempontjából végezzük. Ez két fontos *elmozdulás*, ami a vég ideje felé haladva növekvő mértékben jellemezni fogja a Gyülekezetet. Lényeges megértenünk a hagyomány elsődleges jelentőségét, ami mindkét alapelv esetében fontos szerepet fog játszani!

“Vissza a jövőbe”

Ha meg akarjuk érteni a hitehagyás és a helyreállítás folyamatát, hogy azok hogyan jutnak el a tetőpontra és hogyan fognak megnyilvánulni a kor végén, akkor vissza kell menni a kezdetekhez és megvizsgálni azok kialakulását. Isten gazdaságában a kezdet meghatározza a véget, és a vég a kezdet beteljesülését jelenti. Amikor visszamegyünk a kezdetekhez, akkor lényegében „visszamegyünk a jövőbe”. Itt találhatók meg mindkét - teljesen kifejlődött - fa gyökerei.

A Gyülekezetet szempontjából a hitehagyás és a helyreállítás a maguk különleges jelentőségével egyaránt megtalálhatók Istennek a Gyülekezetre vonatkozó eredeti tervében.

A hitehagyás egy *messzire* való *elmozdulás* - eltávolodás - az eredeti tervtől és a helyreállítás egy *vissza-mozdulás* – visszatérés - az eredeti tervhez. Mivel mindezen alapelvek megértésének kulcsa a kiindulási állapot, ezért vissza kell mennünk a kezdetekhez.

“Kezdetben ...”

Isten Gyülekezetre vonatkozó eredeti tervét, mint mintát egyetlen szóban lehetne összefoglalni... “KRISZTUS!” A Gyülekezet egyszerűen Krisztusnak a testületi kifejeződése a földön (és a mennyben). A Gyülekezet minden jellemzője Krisztus megnyilvánulása és kiábrázolása kell, hogy legyen. Krisztus a Mennyei Minta és minden dolognak összhangban kell lenni vele. Akármilyen is legyen az, minden Krisztusból és Őreá nézve történik; Istenből, az Ő eredeti terve és mintája szerint. Bármilyen is legyen az, ami nem Krisztusból és nem Krisztusra nézve történik, az nem Isten eredeti terve és mintája szerint történik. A Gyülekezet a legegyszerűbben így fejezhető ki: “KRISZTUS”! (1 Kor. 12:12)

Jóllehet, Isten adott az Ő Egyházára vonatkozóan egy általános kinyilatkoztatást, ezt azonban lerombolja az a mérhetetlenül sok különleges szempont, ami a megvalósítás során megjelenik a gyakorlatban. Ezek közül csupán négyre fogok koncentrálni, amelyek meghatározzák a Gyülekezet elhívásának lényegét: kinyilvánítják és kiábrázolják Krisztust. Meg vagyok győződve, hogy amikor ez a négy leglényegesebb alapelv Krisztusra nézve megvalósul, az egész Gyülekezet magáévá teszi Krisztus „DNS”-ét és minden tekintetben hasonlítani fog rá.

Ez a négy alakító tényező a következő:

1. Krisztus kell, hogy a Gyülekezet *egyedüli középpontja* legyen – az Egyetlen, aki körül, aki miatt, és akire nézve a Gyülekezet kiformalódik és összegyülekezik.
2. Krisztus kell, hogy a Gyülekezet *legfőbb azonosítója* legyen - az Egyetlen, aki a Maga Személyében és az Ő Neve által egyedül és kizárólagosan azonosítja az Ő Egyházát.
3. Krisztus kell, hogy a Gyülekezet *egyedüli alapja* legyen – az Egyetlen, aki egyedül hozza létre, tartja egyben és határozza meg a Gyülekezetet az Ő Személyében az Ő munkáján keresztül.
4. Krisztus kell, hogy a Gyülekezet *elvitathatatlan feje* legyen – az Egyetlen, aki az Ő közvetlen hatalmán, erején és jelenlétén keresztül irányít, kormányoz és ellátja az Egyházat minden szükséges dologgal.

Isten eredeti terve szerint Krisztus kell, hogy az Egyház *középpontja*, az *azonosítója*, az *alapja* és a *feje* legyen. Amikor az Újszövetséget tanulmányozzuk, ezt látjuk megvalósulni az apostolok munkája során az általuk létesített és felügyelt helyi gyülekezetekben.

Ha egy gyülekezet valóban Krisztus szerint jön létre, akkor annak közösségi életében, működési módjában és megnyilvánulásában a „gyülekezeten belüli kölcsönhatások” minden dologban Krisztust formálják ki és mutatják be. Ha ennek a “bonyolult együttműködési rendszernek” a fejlődése erre a négy lényeges alapelvre épül rá, akkor minden tekintetben szilárdan megalapozott Krisztus szerint felépített gyülekezetet hoz létre. Azonban nem csak erről van szó, mert az egész test minden része felveszi Krisztus teljes természetét és összes tulajdonságát.

Négy jellegzetes tulajdonság van, amelyek megtalálhatók a Krisztus szerint alapított és állandóan növekvő gyülekezeteknél. Ezek természetesen Krisztus természetéből fakadó tulajdonságok, amelyek kiformalják a test *középpontját*, *azonosságát*, *alapját* és *fejét*.

Ezek a jellegzetes tulajdonságok a következők:

1. *egység*
2. *teljesség*
3. *tisztaság*
4. *kiegyensúlyozottság*

Ezek Krisztus jellegzetes tulajdonságai, amelyek organikus módon nyilvánulnak meg egy megfelelő módon és teljesen Krisztus szerint létesített gyülekezetben. Ezen jellemzők megléte vagy hiánya ezért egy „gyümölcs próbává” is válik, hogy Krisztus - a testületi kifejeződést illetően - valóban a jogos helyén van-e a gyülekezetben vagy nem.

Ez tehát egy rövid vázlat Isten eredeti mintájáról, tervéről és vágyáról a Gyülekezetre vonatkozóan, amit az apostolok által létesített első századi gyülekezetekben látunk megvalósulva.

Hitehagyás

A „hitehagyás” szó a görög „apostasia” szóból származik, aminek pontos jelentése, „*apo-*” = „*messzi távolra tőle*”, és „*-stasis*” = „*egy állás*”... azaz egy „*messzi távolra állás tőle*”. Hasonlóan fordítható, mint a „*szakadás*” (2 Thessz. 2:3), ami pontosan egy *eltávolodási* folyamatot azonosít.

A Gyülekezetet tekintve a legkorábbi időktől kezdve mindig volt egy „*eltávolodás*” Isten eredeti tervétől. A természeti ember testies törekvése, a világ szelleme és az ellenség kitartó munkája együttesen abba az irányba hatottak, hogy kimozdították a Gyülekezetet a középpontból és eltávolodott Krisztustól minden általa elrendelt dologban, amelyeknek megléte fontos a Gyülekezetben.

Ebben a folyamatban két alapvető elv munkálkodik: a *pótlás* és az *eltávolodás*. Az első, hogy Krisztust más dolgokkal *pótolják*, mint ha Ő nem lenne mindenre elegendő Önmagában és szükséges lenne kipótolni azt. A második, hogy Krisztust *eltávolítják* és más dolgokkal helyettesítik, mint ha nem lenne elég jelentős Önmagában és könnyedén pótolni lehetne Őt.

Az Újszövetségben látjuk ezen „eltávolításnak” első magvait, ami gyökeret vert néhány helyi gyülekezetben és az apostol válaszol is azokra, hogy újra központosítsa, és újra formálja azokat egyedül Krisztus szerint. A korinthusi és a Kis-Ázsiai gyülekezetek (Jelenések 2-3) jó példák erre.

Az első apostolok eltávozása után a történelem során a gyülekezetekben egy komoly elmozdulás következett be, ami *általánosan* elfogadottá és gyakorlattá vált, lelkesen *támogatva* a világi uralkodók által. Az első században a helyi gyülekezeteket *több egyenrangú vén felügyelte*, a második század közepe táján azonban kialakult az *egyszemélyes püspöki vezetés*, mint minden városi gyülekezet egyetlen, legfőbb vezetője. Ezzel az eltávolodással egy pótlólag beállított ember, Krisztusnak egy emberi, földi helyettesítőjévé vált. A püspök vált

- a helyi gyülekezet összegyülekezésének - magához vonzó - *középpontjává*,
- a gyülekezet *azonosítójának* kiábrázolójává,
- a gyülekezet hitelességét és azonosságát meghatározó *alappá*,
- a gyülekezetet működtető *fejjé*.

A valóság a gyakorlatban az, hogy Krisztus helyett a püspök vált a helyi gyülekezet középpontjává, azonosítójává, alapjává és fejévé.

Ebből a *pótlásból* fejlődött ki az egész Római Katolikus rendszer. Ennek a rendszernek a betetőzése és helyettesítési alapvének végső megtestesítése a Pápa személye, aki szégyenérzet nélkül viseli a *“Krisztus földi helytartója”* címet, ami pontosan azt jelenti, hogy *„Krisztus helyettesítője”*. Jóllehet még mindig az Úr Jézus Krisztust dicsőítették, prédikáltak, hittek benne, követték és többnyire neki szolgáltak. Krisztust először csak egy elkülönített ember, később már emberek felhatalmazott osztálya helyettesítette, ezért a későbbiekben már nem volt közvetlen, azonnali kapcsolat a csorbítatlan középpont, a legfelsőbb és mindenre elegendő Krisztus és az emberek között, ahogyan azt az Atya elrendelte a Gyülekezetben.

Ennek a rendszernek a *„kölcsonhatáson alapuló fejlődése”* és *pótlási* alapelve az, ami kezdettől fogva uralja a keresztyénséget. A Protestáns Reformáció sem volt képes megtörni ezt az erősséget, hanem csak *“protestáns ruhába öltöztette”* az uralkodóvá vált gyülekezeti struktúrát. A Protestáns Reformáció a Bibliát és a pásztor/tanítót helyezte a katolikus Eucharisztia és a püspök/pap helyébe, mint az ő központi és elsődleges alapelvüket és ennek megfelelően alakította ki az azt *“elfogadó rendszert”*. Főként a hagyomány pszichológiai és szociológiai erejének köszönhetően azonban a *gyülekezet működési módja* lényeges természetét tekintve alapvetően változatlan maradt, csupán a Római Katolikus rendszer egy Protestáns rendszerre változott. Ugyanazok az alapelvek és formák folytatódnak a mai napig mindkét fő áramlatban.

Ennek következtében Krisztus - a négy alakító tényezőt tekintve - az egész keresztyén világban eltávolításra és pótlásra került a Gyülekezetekben, szemben azzal, ahogyan az Egyház eredetileg létesítésre került: egyedül Krisztusban, aki a Gyülekezet *elvitathatatlan középpontja, a legfőbb azonosítója, egyedüli alapja és elvitathatatlan feje*. Nem csak ezeket, de az *egység, a teljesség, a tisztaság és a kiegyensúlyozottság* jellemzőket is módszeresen pótolták a *megosztottsággal, a megcsorbítással, a tisztátalansággal és különböző túlzásokkal*.

A hitehagyás alapelve, ami végigkíséri a keresztyénség minden áramlatát, visszavezethető annak forrásához, a korai második század általánosan elterjedt elmozdulásához.

Hagyomány és hitehagyás

Ez meghatározza az alapját egy új kérdés felvetésének, ami különösen fontos számunkra ebben a részben: *„Milyen a kapcsolat a hagyomány és a hitehagyás alapelve és folyamata között?”*

Valójában, nehéz lenne túlbecsülni a hagyomány jelentőségét a hitehagyásnak ebben a folyamatában, mivel az bizonyíthatóan az elsődleges munkálkodó erő. Amikor megértjük pszichológiai és szociológiai erejének összetett erőhatásait, akkor kezdjük megérteni, hogy miért is tartunk itt, ahol ma vagyunk.

Amint azt megállapítottuk a hitehagyás folyamata akkor kezdődik el, amikor a Gyülekezet egy része minden dologban kezd **kimozdulni** Krisztus központúságából, a legfelsőbb és mindenre elegendő voltából tekintettel annak szellemi életére és gyakorlati kifejeződésére. Amikor Krisztust bármi módon elkezdik pótolni és eltávolítani, különösen a már említett négy elsődleges szempont valamelyikét illetően, akkor a gyülekezet kifejeződése kezd eltávolodni attól a ponttól, ahol az *egység*, a *teljesség*, a *tisztaság* és *kiegyensúlyozottság* egyaránt fellelhető.

Következésképpen, amikor az *egység* elmozdul a helyéről a megosztottság és a szakadás kezd belopózni; a *teljességet* elmozdítva a helyéről a megcsorbítás és a bekorlátozottság kezd bejönni; a *tisztaságot* elmozdítva a helyéről a romlottság és a szélhámosság kezd teret nyerni; a szellemi *kiegyensúlyozottságot* elmozdítva a helyéről a túlzások és torzulások kezdenek teret nyerni.

Vegyük számba ezeket a negatív hatásokat, amelyek egyre nyilvánvalóbbá váltak az idők során, amikor Krisztus helyett további pótlásokat, helyettesítéseket és kozmetikázásokat alkalmaztak a szellemi hiányosságok megszüntetésére, a kiegyensúlyozatlanság ellensúlyozására, a vágyott eredmények kikényszerítésére és a zavartalan engedelmesség elérésére. Például: önkényeskedés, törvényeskedés, szektás büszkeség, lelki manipuláció, vallásos túlzások, világias szórakozás, érzékekre ható műsorok, „díszes épületkomplexumok” és hasonlóak, amelyeket azzal a céllal alkalmaznak, hogy „szellemi” mázzal vonják be mindazokat a próbálkozásokat, amiket egyedül csak Krisztus végezhet el.

Az idő előrehaladásával ez további szellemi *csorbuláshoz*, *tisztátalansághoz*, *torzításhoz*, *az egység megbontásához* és a folyamat felerősödéséhez vezet. Minden egyes további réteg hozzáadásával *tanítások* és *gyakorlatok* honosodnak meg és szűnnek meg, ami egyrészt táplálja, másrészt megkönnyíti a látszattmegoldások alkalmazását. Ezek a „*hagyományok*” óriási pszichológiai és szociológiai erővel rendelkeznek az egyéni gondolkozásmód és a csoport közösségi normáinak alakításában. Az erőhatások mindegyike, amelyeket ennek a sorozatnak a 2. és 3. részében írtam le, elkezdik kifejteni a maguk kölcsönhatásait egyéni és közösségi szinten egyaránt. Végül a csoporton belüli „*kölcsönhatások*” kialakulása „*körbezárja*” azokat a pótlásokat, helyettesítéseket és hagyományokat, amiket kölcsönösen elfogadtak. Ahogyan ez a folyamat lépésről-lépésre előrehalad, egyre több réteg rakódik rá és erősíti azt, végül javíthatatlanná - hitehagyássá válik. A hagyomány halálos szorítása erősen bekorlátozza az egész működési módot és többé nem engedi el azt. Végül minden szellemi élet eltávozik belőle és beáll a „*hullamerevség*”.

Ahogyan minden mozgalom ezt a kiszámítható fejlődést követi és növekvő mértékben hitehagyottá válik, úgy - általában belső kezdeményezésre - újabb mozgalmak tűnnek fel, amelyek szükségesnek tartják széttörni a külső rendszert, aminek korábban ők is részesei voltak. A régi tömlőben lévő “új bor” egy új „borostömlőt” keres az új tartalom számára. Ezek a feltörekvő csoportok természetüket tekintve általában konzervatívak és a frissen kialakított látásaikkal és meggyőződéseikkel elsősorban az előző rendszer hiányosságainak kijavítását igyekeznek elérni. Mivel könnyebb az embereknek kijönni egy rendszerből, mint hogy egy rendszer jöjjön ki belőlük, ezért különösen ritka ezen

szárnybontogató csoportok esetében, hogy helyesen meglássák a probléma valóságos gyökerét, azaz Krisztus *pótlását* és *eltávolítását* azon a négy lényeges területen, amit megbeszélünk. Helyette Krisztus pótlására egy rakás új dologgal hozakodnak elő: *középpont*, ami körül kifermálódnak és összegyűlnek, *azonosság*, ami összekapcsolja őket, és amiről felismerhetők, *alap*, amin felépültek és egyesültek, *fej*, ami kormányozza őket, és amiből táplálkoznak. Ezek a csoportok ezért a kezdetektől fogva hibás és téves feltételezésekre építkeztek, ami eltávolította őket az igazi egységtől, a teljességtől, a tisztaságtól és a kiegyensúlyozottságtól. Ez nem tartana sokáig, ha nem adnának hozzá további pótlásokat és helyettesítéseket az “egységet formáló öntőformájukhoz” annak érdekében, hogy “elleplezzék a szellemi hiányosságaikat, ellensúlyozzák a kiegyensúlyozatlanságukat, kierőltessék a vágyott eredményeket és a zavartalan engedelmisséget”. Ezek megerősítésre kerülnek továbbá látszólag biblikusnak tűnő tanításokkal és gyakorlatokkal (azaz nem-biblikus hagyományokkal), és eltaláltatok; a folyamat önmagát ismétli újból és újból.

Egy induló új csoportnak vagy mozgalomnak valójában ez a tágabb értelemben vett mintája. Mindegyik a maga számos másodlagos alakító alapelveit, ami közöttük és általuk „hagyománnyá” vált, olyan gyakran ismétli az egész keresztyén világban, hogy az a keresztyén tömegek hallgatólagos “közösségi jóváhagyása” által tovább terjed. Olyan mértékben elfogadottá és támogatottá válik, hogy senkinek sem szúrja a szemét és senki sem kérdőjelezi meg azt komolyan. Akik mégis megkérdőjelezik, azokat elküldik, mint “különcöket” és “kilógókat”, miközben, valójában a keresztyén tömeg az, ami a középpontból kilógóvá vált, “kilóg” - vagyis hitehagyott!

A vég felé

A hitehagyásnak ez a folyamata a hagyomány pszichológiai és szociológiai ereje által táplálva és megerősítve folytatódni fog a vég idejéig. Ez végső kifejtésében egy egyesített (globális) világban, egy hamis vallási és politikai rendszerben éri el csúcspontját, ami egy Titok, megjelenik a Nagy Babilon, a föld utálatosságainak és paráznaságának anyja, amit az utolsó „Krisztus helyettesítő” az *Anti-Krisztus* fog irányítani. A hitehagyás folyamata ekkor jut teljességre.

~ ~ ~

Ez azonban nem a teljes történet! Istennek is megvan a maga eredeti terve, ami az utolsó napokban a tetőpontjára jut és beteljesedik. Ő fogja tökéletességre vinni a győztes maradékot, a Menyasszonyt, a Bárány Feleségét, aki felett szeretetteljes módon fog uralkodni a győzedelmes Vőlegény Király. Krisztus újra visszakérül az Őt megillető jogos helyére az övéi közé a Gyülekezetben. Ily módon a Gyülekezet meg fogja testesíteni és be fogja mutatni az Úr Jézus Krisztus dicsőségét, szuverenitását, központosságát, elsőségét és mindenre elegendő voltát minden dologban. Ez a helyreállítás a második alapelv, ami meg fogja határozni a Gyülekezetet az utolsó napokban!

A következő részben meg fogjuk nézni az Isten szerinti helyreállítási folyamat megvalósulását a vég idején, amit ugyancsak a hagyomány pszichológiai és szociológiai ereje fog táplálni és erősíteni!

Fordította: Abonyi Sándor